ПЕРЕЦЬ

№ 23 (442) РІК ВИДАННЯ XX Ціна 1 крб. КИЇВ. ГРУДЕНЬ 1960

У цьому номері

★ Як над рестораном ставили „споруду", потім примостили криву халабуду та про чудеса в одному дворі. (Стор. 2).

★ Будні житлобудні, або як у Кривбасі чатого мають. (Стор. 3).

★ Ось хто очі в Сірка позичає! (Про одеських дармоїдів). (Стор. 5).

★ Про хитрі ремонти. (Стор. 8).

Мал. БЕ-Шindustry

На чиєму возі їдуть, того й пісню співають...

„Веселий двір"

ЛІТОПИС ОДНОГО БУДІВНИЦТВА

ПРО КВІТИ ТА ЗБИТКИ

Газетярі сильно согрішили перед історією, не помітивши в Донбасі одного воістину грандіозного будівництва. Писали про будівництво шахт, каналу Північний Донець—Донбас, доменних печей і прокатних станів, а таке прогавили. Спробуємо виправити їхню помилку.

Це будівництво почалося років з десять тому на розі вулиці Артема і проспекту Гурова, у місті Сталіно. Будівельники споруджували щось таке в стилі стародавнього теремка. Весь так званий «ліхтар» ліпився із скла та заліза.

— Під цим дахом, — хвалився директор ресторану, — ми будемо круглий рік квіти вирощувати.

Але квіти чомусь не хотіли вирощуватися. Тільки-но згасли спалахи електрозварки, як діячі ресторану «Донбас» понастягали під скляний дах гору різного мотлоху.

Минуло кілька років. На даху чудернацької споруди знову жваво затріскотіла електрозварка, і дах почав розпадатися. У дворі готелю загуркотів екскаватор, поставив землю дибки бульдозер.

У розпалі будівництва у виконроба Ф. Д. Попова чомусь почало подвоюватися і потроюватися в очах, і він понаписував у документах, ніби витратив на ремонт ресторану стільки віконних рам, скільки вистачило б на цілий квартал будинків. Виконроба «з миром» перевели на інше будівництво, а дірки, залишені ним, прийшов латати інженер Г. А. Трахтенбройт.

Він сяк-так знову зліпив щось таке — і завдав управлінню «Промбуду-2» великих збитків (170 тисяч карбованців).

Куди поділися гроші, не знає ніхто.

Головний інженер цього занадто щедрого будівельного управління В. П. Роменський аж божеться, що в архівах немає ніяких слідів.

Невже гроші полетіли за вітром?

КОМЕРЦІЯ — ОСНОВНЕ...

Коли будівельники покинули «веселий двір», роль виконроба взяв на себе директор ресторану. Він не визнавав ніяких креслень, ніяких проектів, просто сказав кремезним хлопцям, які підрядилися будувати:

— Хлопці, зробіть мені он там на даху таку собі надбудову.

І хлопці, гуркочучи бляхою, спорудили щось таке, дуже схоже на собачу халабуду.

— А ось тут, — вів далі Безверхній, — складіть з камінчиків таку собі прибудову для сміття.

Хлопці склали ще одну халабуду.

Що ж до архітектурного контролю та санітарної інспекції, то вони не турбували будівельників.

Минуло не дуже багато часу, і в двір в'їхали грузовики з залізними стояками і прогонами. Ремонтна контора міськради задумала поштукатурити облуплені стіни готелю.

Облупленим стінам не повезло. Залізне риштування простояло всю зиму, а навесні начальник ремонтно-будівельної контори К. Г. Петенко наказав його прибрати. Ремонтників змінили хлопці-молодці з ломами в руках. Вони зайшли у магазин готового одягу, який міститься у дворі, і дружно заходилися ламати стіни.

Мешканці «веселого двору», яким уже осточортіла будівельна катавасія, побігли до міськради, але там їм відповіли:

— Нічого не поробиш: комерція перш за все. Не закриємо ж ми магазин чи ресторан.

Перебудова магазину вскочила міськпромторгові в 50 тисяч карбованців. Замість піджаків у переобладнаному магазині стали торгувати сувенірами. Магазин готового одягу, загнаний у тісне приміщення, недовиконав план на кілька мільйонів карбованців. Отака перебудова у «веселому дворі».

Дивна «комерція» виходить!

ДИСКУСІЯ НА ТРОТУАРІ ТА «КУТОЧОК АЛКОГОЛІКА»

Посеред «веселого двору» адміністрація металургійного заводу відкрила дитячий садок. Але майбутні сталевари та прокатники відчувають себе тут пасинками. Ось забрели у двір дорослі дяді. Облюбували собі затишне місце, розклалися з ковбасою, з горілкою, затягли пісню. Ось у двір заїхала машина. Шофер дав задній хід, і хруснула під колесами молоденька тополька.

Воріт тут немає. У міськраді не можуть вирішити, чи цей двір дійсно двір, чи він вулиця.

Коли немає воріт, то певно, що вулиця. А коли вулиця, то чому автомашини стоять на тротуарі?

Ці питання в дискусійному порядку вирішуються на тротуарі мешканцями «веселого двору», працівниками міліції, автоінспекції, міськради.

Тим часом під дитячими грибочками, на пісочку вирує те, що зветься «розливочно і навинос». П'яницям тут привільно, не те, що десь на вулиці під кіоском. Недарма хтось назвав дитячий майданчик у дворі «куточком алкоголіка».

Чому з цими неподобствами миряться міськрада та міліція?

Мешканці «веселого двору» на це запитання відповідають так:

— Може, міськрада згодом оголосить конкурс на найбрудніший і найзапущеніший двір у місті Сталіно. Тоді ми одержимо першу премію.

Конкурсу не оголошують, бо на вулицях міста можна побачити такий лозунг: «Зробимо місто Сталіно квітучим садом!»

Якщо цей заклик має якесь відношення до міськради, міліції, санінспекції, автоінспекції, то їм давно пора звернути увагу на «веселий двір».

Тим більше, що він розташувався в центрі міста, біля самісінької міськради.

Ол. ІОНОВ.

м. Сталіно.

Мал. Л. КАПЛАНА

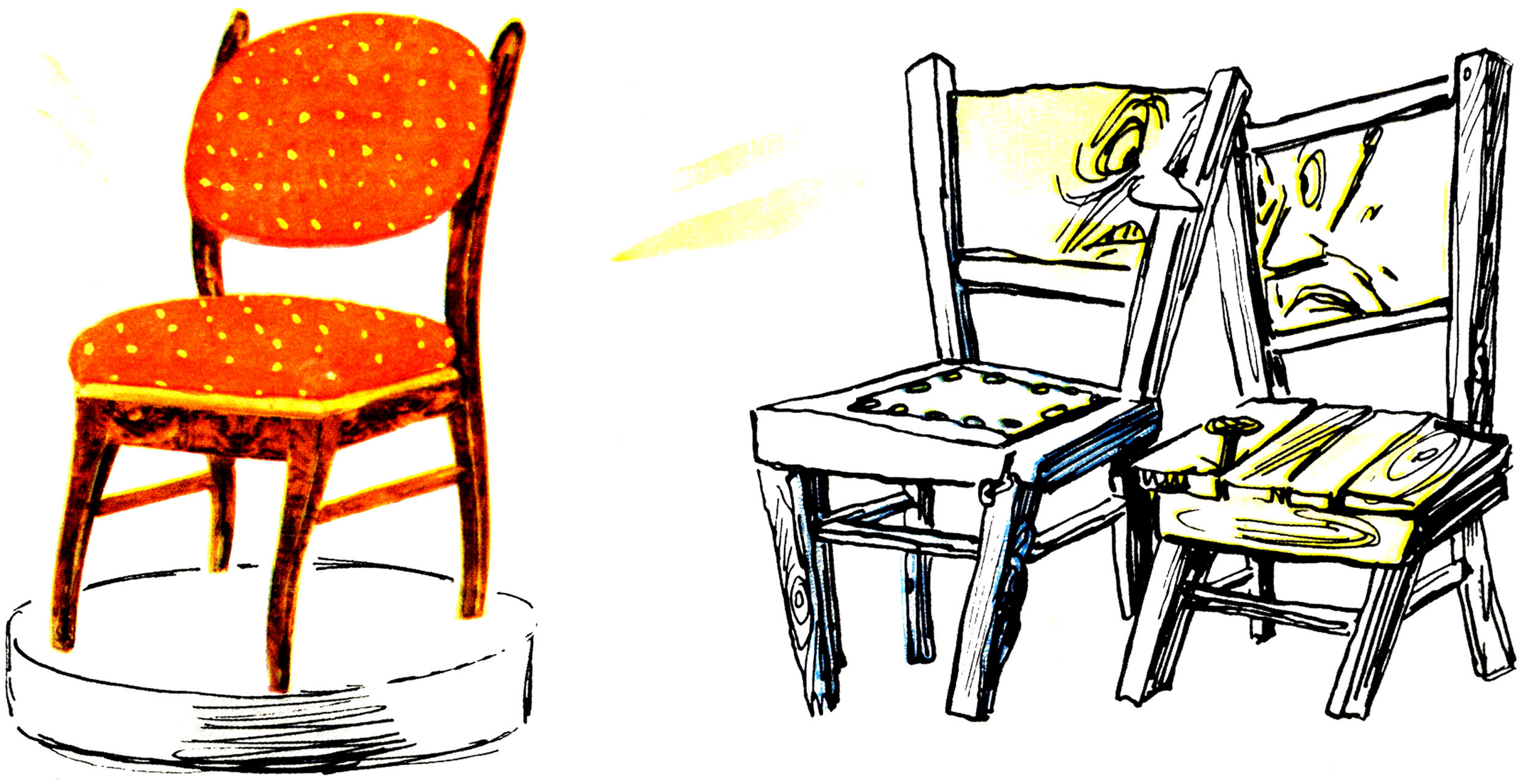

— Поглянь, який красунь стоїть.
— Так він же для виставки.

ДЛЯ ПРОФІЛАКТИКИ...

Ви давно були в Кривбасі? Якщо давно, то не впізнаєте його! Як тут ростуть гірничозбагачувальні комбінати-гіганти, шахти, школи, лікарні!.. А житловий фонд як росте! Будинок за будинком підводиться, квартал за кварталом виструнчується. Торік трудящі Кривбасу одержали 200 тисяч квадратних метрів нового житла. У цьому році — теж двісті тисяч буде.

— Спасибі вам, товариші будівельники, за хорошу роботу, — кажуть гірники та металурги, поселяючись в нові квартири. — Запрошуємо на новосілля!

Проте не всім будівельникам дякують і не всіх запрошують. Ось робітники Ново-Криворізького гірничозбагачувального комбінату імені Ленінського комсомолу ніколи не подякують начальникові будівельного управління № 2 «Спецжитлобуду» Михайлові Генріховичу Гуревичу.

— Не заробив, — кажуть жильці нового будинку № 11-а на вулиці Таганській. — Цього будівельника березовою кашею почастувати треба.

— За що? — питаємо.

— Хіба не знаєте? — дивуються робітники.

І розповідають. Начальник будівельного управління Гуревич всіма силами намагався витягти виробничий план 1959 року на премію. Отож і вирішив будь-що здати в експлуатацію 48-квартирний будинок № 11-а.

А тому будинкові дрібниці не вистачало, скажімо, даху та дверей.

Криворізька міська інспекція державного архітектурно-будівельного контролю категорично заявила хитромудрому начальникові:

— Так діло, чоловіче, не піде. Засукуй рукави та кінчай.

А засукувати рукави Михайлові Генріховичу вже ніколи було, бо кінець року на носі. Він сюди, він туди — не клює. Що робити? Без даху не буде плану, а без плану не буде премії... На його щастя, до Кривого Рога приїхав з Дніпропетровська Богданович О. Г. — старший контролер обласної архітектурно-будівельної інспекції. Гуревич до нього, як до свого старого знайомого:

— Рятуй, друзяко! Прийми будинок...

Зодчий обласного масштабу швиденько організував нову приймальну комісію і першим підмахнув акта про здачу в експлуатацію будинку № 11-а.

Правда, деякі члени комісії, уважно оглянувши будинок, відчули, що приймають на себе великий гріх, підписуючи липовий документ, і завагались. А Богданович їм:

— Не бійтесь. Все буде в ажурі!

І що ви думаєте?! Умовив нерішучих. Всі підписали акта з оцінкою «добре». Після цього Криворізька міськрада на чолі з головою Миколою Васильовичем Перчиним, порушуючи всі постанови та закони, взяла та й затвердила акта окозамилювачів.

Михайло Генріхович полегшено зітхнув і заходився усувати «недоробки», бо після оцінки «добре» треба було «дещо» зробити, а саме: покласти 7.600 квадратних метрів сухої і мокрої штукатурки, настелити 470 квадратних метрів даху та 300 метрів дощаної підлоги, прокласти 112 погонних метрів водяних труб, навісити двері, поставити ванни, унітази, умивальники...

Словом, потягли всі ці «недоробки» ще 233 тисячі карбованців.

А робітники тільки ходили навколо свого будинку, тримаючи ордери в руках. Аж у березні почали люди вселятися у нові квартири. Вселилися. Спочатку зраділи, а потім зажурилися, бо підлога в діромахах, на стелі і стінах жовті патьоки з химерними візерунками. Каналізаційна вода біжить у підвал, аж гуде.

Ще й досі жильці нових квартир власними силами усувають «недоробки», які залишило їм будівельне управління № 2. А як звертаються до Гуревича з просьбою прислати робітників, щоб полагодити вікна, двері чи підлогу, то заповзятий будівельник відповідає:

— Наше діло півняче...

Думаєте, Михайло Генріхович збув отаким чином з рук лише будинок № 11-а? Де там! А будинки №№ 18, 20, 21? Там теж таке саме.

Ну, за що ж тут, скажіть, будь ласка, дякувати Гуревичу? Як можна добре слово сказати керуючому трестом «Криворіжжитлобуд» Г. Є. Ващенку і голові міськради М. В. Перчину, які потурають окозамилювачам?

Цей фейлетон друкується з профілактичною метою. Кінчається 1960 рік, а деякі будівничі, схожі на Гуревича, уже метикують, як би хорошого акта про погану роботу написати. Самі керівники тресту «Криворіжжитлобуд» висловлюють побоювання, що ця поганенька історія може повторитися. Отакої!

Доведеться попросити Дніпропетровський облвиконком, щоб він певний час потримав дома старшого контролера архітектурної інспекції О. Г. Богдановича, не пускав його в Кривий Ріг, а також в інші міста, де будуються житла. Бо він знову напримає безверхих будинків. До речі, йому ще й за торішнє не дали прочухана. А треба було б. Теж для профілактики...

Г. ЛОМОНОС.

Кривий Ріг.

Мал. А. ПЕТРИКА

— Оце так порядок! І приземлитись ніде...

Полтавські підприємства: жиркомбінат, м'ясокомбінат і трикотажна фабрика забруднюють своїми шкідливими стічними водами стави радгоспу ім. Шевченка. (З листа до редакції).

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

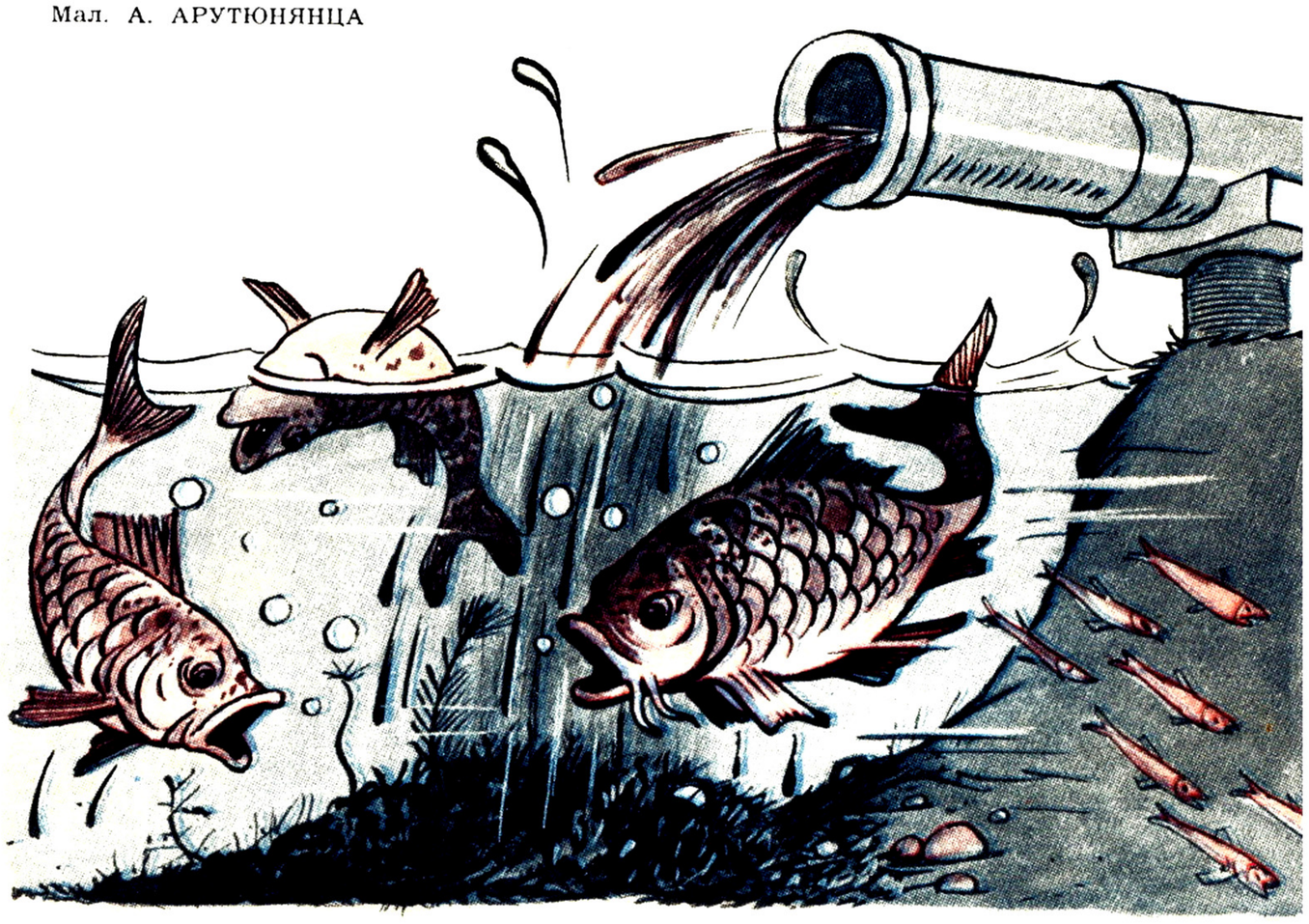

Риба заливна.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

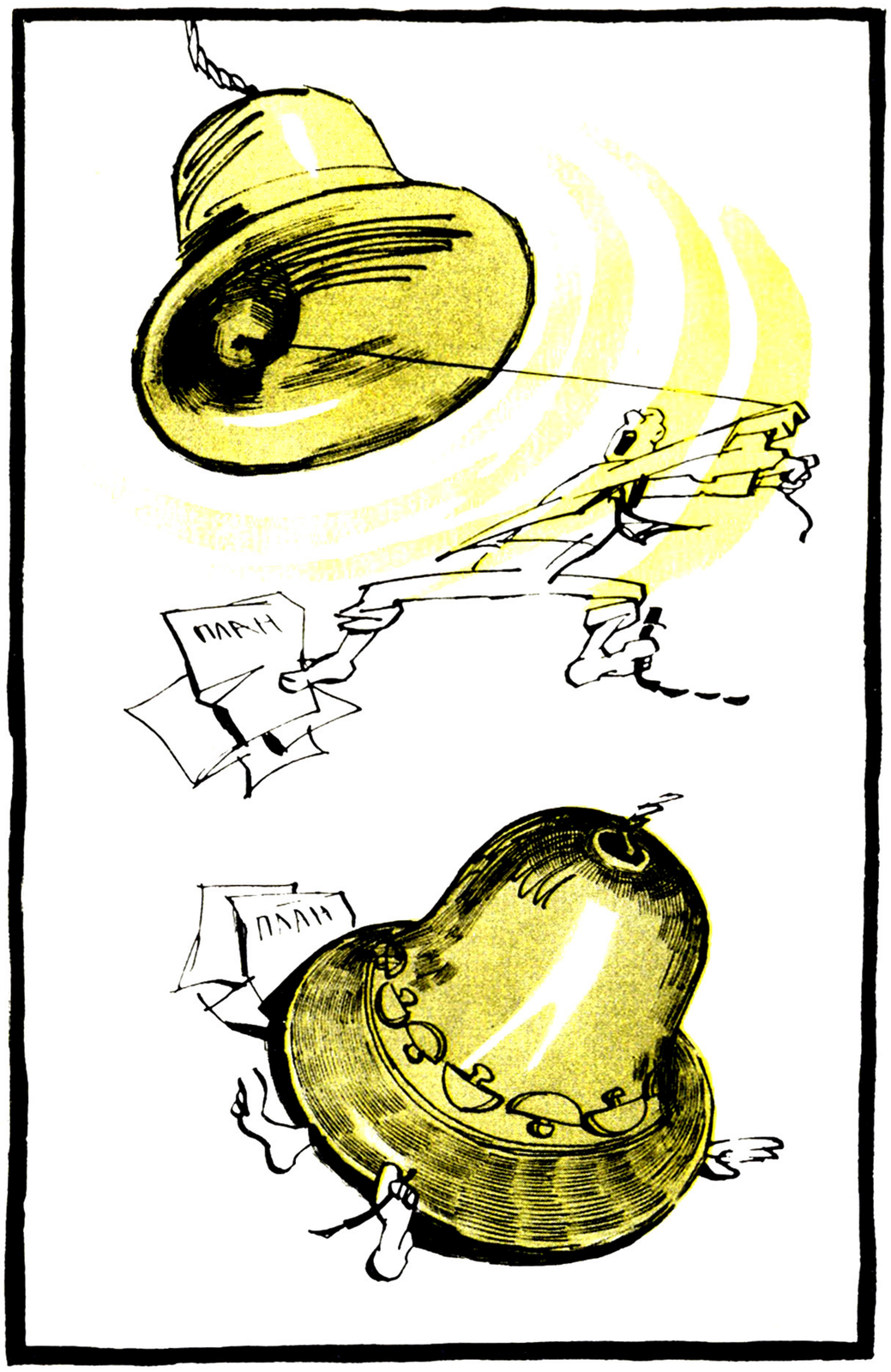

Випадок з авральником.

Гава на цямрині

(БАЙКА)

Попивши на жарі водиці
З глибокої криниці,
Ішли гуртом прохожі люди
І гомоніли: «Ох, вода ж смачна!
Немов напій цілющий, живить груди.
Криниця — не дістати дна,
Зове, чарує, вабить глибина!»

Почула Гава те, сидівши на вербі.
Дай, думає, в криницю подивлюся,
Ще, може, і собі
Води нап'юся...
«Гай-гай, слизькоязикі брехуни!
Свій дзьоб і голову там бачу,
Але нема ні дна, ні глибини...
Ось полечу, на весь лісок прокрячу:
В криниці цій вода — ніякий не напій.
Вже краща в нас в калюжі лісовій!»

В криниці наших світлих днів
Чужацькі гави глибини не бачать;
Уздрять свій ніс в дзеркальнім дні
І, захлинаючись в брехні,
По-гав'ячому крячуть:
— У вас вода — не похваляйтесь дуже!
В нас краща в лісовій калюжі!

Микита ГОДОВАНЕЦЬ.

Гірко!..

У гарному курортному місті Бердянську тільки де ногою ступиш, так і чуєш:

— Гірко!

Може, то традиційний весільний вигук?

Ні. На весіллях після цього вигуку цілуються, а тут — плюються.

Плюються і з огидою поглядають на воду, яку хоч не хоч, а доводиться пити. Така вже та вода — гірка, солона... Одним словом, морська вода.

Кажуть, що вона дуже корисна, якщо в ній купатися. А щоб пити її — такого не чули.

А отже п'ють!

Чому?

Бо іншої, прісної води у Бердянську вдосталь нема.

Колись, ще на початку 1955 року трест «Бердянськбуд» пообіцяв дати місту хорошу питну воду. І не тільки пообіцяв, а й навіть розпочав щось робити.

Почати почав, а от закінчити ніяк не спроможеться.

За цей час у «Бердянськбуді» вже змінилося чотири керівники, на чолі тресту став уже п'ятий— Іван Федорович Барановський. А вже як став він до керівництва, то рішуче сказав:

— Цього року місто матиме воду.

— Вода буде! — підтримав його заступник голови Запорізького раднаргоспу Іван Олексійович Позднчков.

А води нема.

І через те нема, що той же заступник голови раднаргоспу т. Поздняков чомусь вирішив ще на кілька років розтягнути гру в водопостачання і не дуже поспішає з виділенням матеріалів, потрібних для будівництва водопроводу.

Словом, вилами по воді написав.

Г. БЕЗДОЛЬНИЙ,
секретар партбюро БУ-2 «Промбуду».

Запорізька область.

Мал. Л. БОЙКА

Без слів.

ОЧІ, ВЗЯТІ НАПРОКАТ

Виявляється, що і в славній Одесі можна побачити людей з очима, взятими напрокат у... тварин.

— Неймовірно, але — факт! — запевнили нас народні дружинники. — Хочете, можемо показати.

1

І пішли ми на вулицю Дерибасівську.

На тому місці, де її перетинає вулиця ім. Карла Маркса, дружинники звернули нашу увагу на ставного хлопця, який розмовляв з заморською туристкою.

Здалека ми тільки бачили, як він енергійно жестикулював, показуючи дамі на свій гаман. А коли ближче підійшли, то почули:

— Пардон, мадам, бонжур! Мі, тобто я, робимо з вами гешефт, бізнес. Мі вам — оце (помах гаманця), а ві нам — нейлон, перлон, кальсон...

2

Невдовзі гешефт сотворився.

Кальсонів юнакові не вдалося придбати, зате пара нейлонових панчіх і браслет від жіночого годинника опинилися в його кишені.

— Навіщо вам оцей мотлох? — запитали ми Анатолія Панасовича Татарикова (фото № 1).

— Странний вопрос. Подарую дівчині...

Якщо вірити Татарикову, то він усе своє життя тільки те й робить, що купує всякі заморські речі, щоб потім їх комусь подарувати. От тільки невідомо, де він гроші добуває.

Може, на двадцять першому році життя він досяг найвищих вершин науки і обіймає якусь високооплачувану посаду?

Може, він день і ніч трудиться, не покладаючи рук?

— Не покладаючи рук... — посміхаються дружинники. — Буде він брати муки на власні руки!.. Ви тільки на них подивіться!

Справді, руки в Анатолія Татарикова пухкі, ніжні. Ніякої праці вони ще зроду не знали.

— Що ж, Толю, так і думаєш все життя бути «королем форцовки»?

— Який я король? — відповідає Татариков. — Я, коли хочете знати, тільки кум короля. Он Коля Чубін — ото король!

Микола Терентійович Чубін (фото № 2) трохи старший за Анатолія. Йому — 25 років. Одягнутий з голочки. Манери — найвишуканіші. Очі — з поволокою. Бакенбарди — на півщоки. Красунь! Рідна матір не може ним нахвалитися:

— Не дитина, а — золото!

І вона не далека від істини. Золото — це саме те, що її синка найбільше в житті цікавить.

Заради нього він і чергує біля таможні й на задвірках готелів. Там він купує і перепродує золоті брязкальця, брошки, обручки, віддаючи цій справі весь вільний від роботи час.

А треба сказати, що такого часу у Чубіна більш ніж досить, бо від усякої роботи він сам себе увільнив ще кілька років тому.

— І не соромно тобі, такому здорованеві, ходити в дармоїдах?

— А я ніколи даром не їм! — заперечує Чубін. — У якому завгодно ресторані спитайте, і вам скажуть, що Коля Чубін за все до копієчки розплачується, ще й добре на чай дає. Хай на цілу тисячу гульнув — все на стіл викладе. Не те, що деякі...

Микола Чубін роз'яснює, хто вони, оті «деякі».

— Он, за тим столиком, бачите писану красуню. То — Надя Глухова (фото № 3). Гляньте, як видзвонює бокалом, як упадає перед отими заморськими матросами, що її пригощають. Працювати вона, правда, ніде не працює, зате завжди при ділі, завжди готова на всі послуги, аби тільки їх оплатили.

Поведінка Надії Гнатівни Глухової обурює багатьох.

А найбільше — Йосипа Юхимовича Коновалова.

— Я б таких дівчат, — каже він, — насильно примусив би щось корисне робити.

Сам Коновалов вважає себе людиною трудовою.

Не вірите? Будь ласка, от вам довідка: пред'явник цього Й. Ю. Коновалов зарахований на посаду покрівельника при домогосподарстві № 7 Сталінського району.

Робітничок! А чим насправді він займається? Це, як то кажуть, повито густим туманом.

Коли туман трохи розвіявся, виявилося, що господарем цілого складу холодильників (фото № 4), є ніхто інший, як Й. Ю. Коновалов.

Переборюючи в душі дрібновласницькі інстинкти, він узяв собі в помічники ще й Йосипа Меєровича Славуцького і дав йому повноваження — розподілити холодильники, але з однією умовою: за кожен апарат взяти на 1.000 карбованців більше, ніж він у магазині коштує.

— Що ми з цього маємо? — скаржиться Коновалов. — Заробляємо лише копійку на копійку. А інші, знаєте, як деруть! Ота, скажімо, божа трійця...

Божа трійця — це Аграфена Кузьмівна Гнатко (фото № 5), Ольга Олексіївна Коваленко (фото № 6) і Клавдія Тимофіївна Коваленко (фото № 7).

До категорії святих вони потрапили тільки через те, що часто відвідували божий храм. Там, подалі від мирської суєти і допитливих очей карного розшуку, вони безбожно дерли грубі гроші за різний крам із хатнього спекулятивного універмагу. (Фото № 8).

— Ми — дармоїди?! — верещать вони втрьох. — Та знаєте, який вередливий тепер покупець, як важко з нього витягнути зайву сотню!

— А тягати холодильники з баз, думаєте, легше?! — у відповідь їм співає Коновалов.

І тільки Глухова, Чубін і Татариков на свою долю не скаржаться. Ну, доводиться принижуватися, коли виклянчуєш оту закордонну ганчірку, та що з того? Що з того, що тобі часом і в очі плюнуть?! Нашим глазам — це не перший базар; гірше було — та перелупали...

7

Ось вони, ті унікуми, про яких кажуть, що вони в Сірка беруть очі напрокат.

І хоч небагато таких унікумів у трудовій Одесі, проте миритися з ними не варто.

Може, клімат Одеси настроює їх на курортний лад?

Може, саме він заважає їм почати чесне трудове життя?

У такому разі, треба допомогти цим людцям змінити клімат і певний час пожити в розлуці з Одесою.

Кажуть же, що розлука — теж наука!

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Одеса.

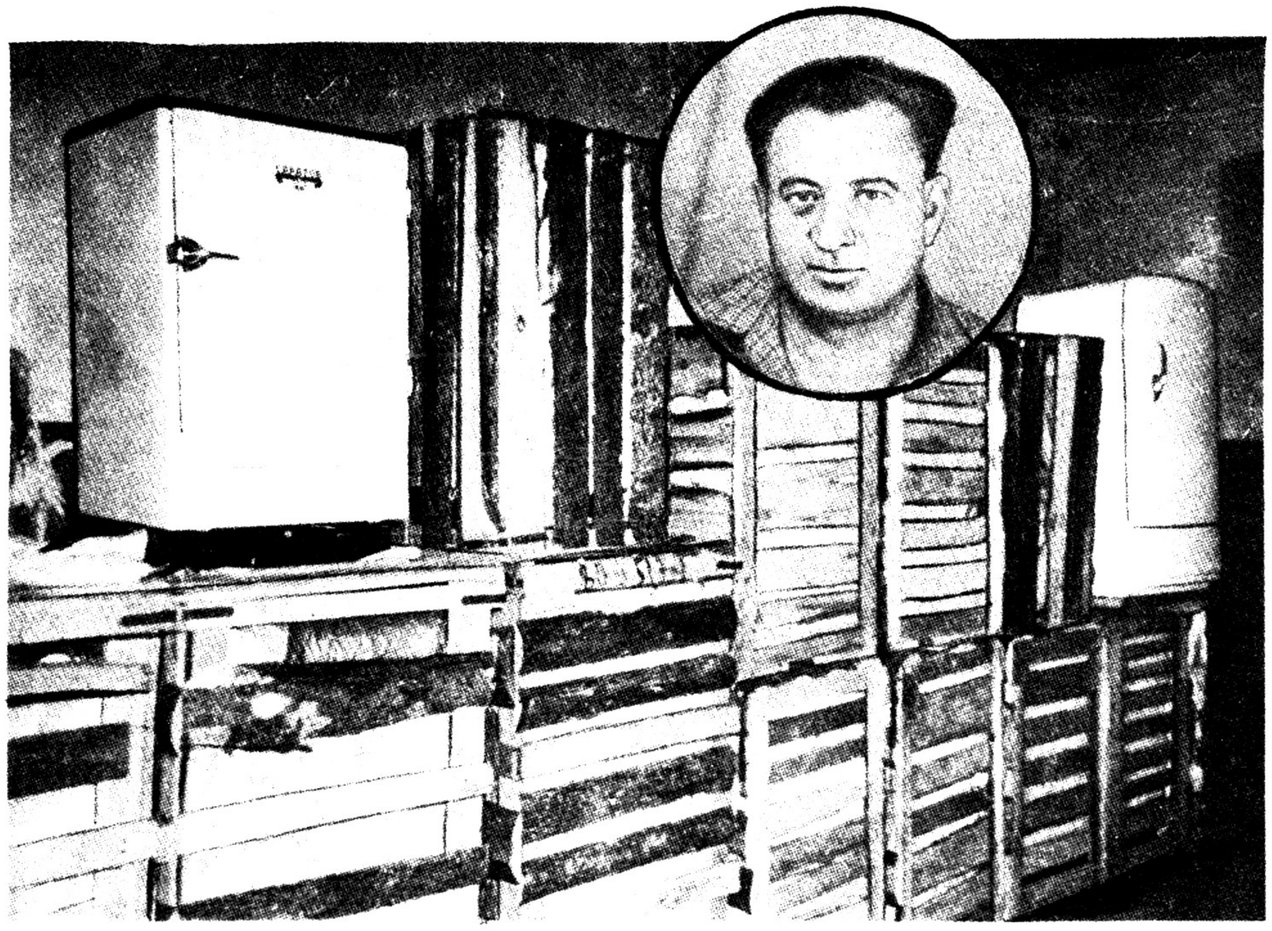

8

Мал. К. ЗАРУБИ

На вовка неслава...

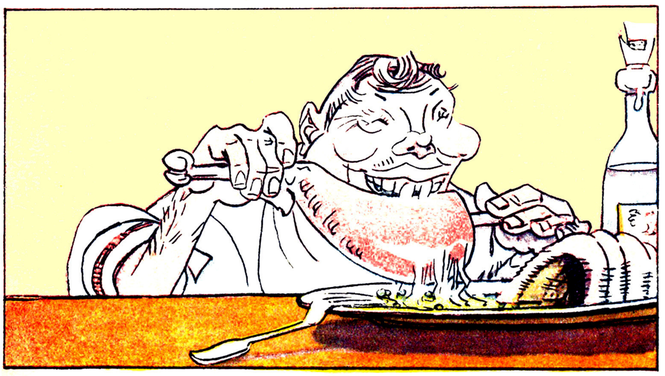

...а їсть овець Сава.

Дмитро БІЛОУС

ЧУДЕСА

(ФЕЙЛЕТОН)

Раз якось лист прийшов
до Перця —
Що є в решетах чудеса:
Державне — ллється, як з відерця,
Мов дощик сіють небеса.

Про голову райвиконкому
В листі були їдкі слова.
Ви запитаєте, у чому
Тут річ? При чім тут голова?

Щоб з'ясувати швидше справу,
Дива розкрити низові,
Послухайте, яку заяву
Вручив секретар голові:

«До голови райвику Дзюби.
(Ага! Це пише Федір Квас!)

Заява

Цим прохаю Вас
Державним коштом вставить зуби,
Бо вісім літ у Заготсноті
Незмінно я пропрацював
І власні зуби потеряв
Я на державній цій роботі.
Не відмовте, прошу Вас.
Федір Квас».

Лиш трапила заява в руки
Секретаря Павла Сови,
Він, позіхаючи від скуки,
Спитав самого голови:

— Що, на засідання виносить?
— Та ні, лиш протокол склади:

Повістка денна..., що він просить...
І рішення, як і завжди.

І голова присів на лаву
І до паперу погляд звів:
— Пиши: «Розглянувши заяву
Такого-то про стан зубів

І перевіркою на місці
Установивши в акурат
Пошкодження на сто чи двісті,
Чи там процентів п'ятдесят

І визнавши як факт наявний,
За станом зношених зубів,
Що на роботі він державній
Їх передчасно загубив,

Постановили: зуби вставить...»
Все записав? То не спіши —
Пиши: все коштами держави.
І зуби золоті, пиши.

А в здоровідділ — до Берези
І в райфінвідділ — до Куті
Вказівку — вставити протези.
І оплатити — золоті...

І зуби вставили. Від серця.
Ще й замочили. Чудеса!
Державне — ллється, як з відерця,
Мов дощик сіють небеса...

. . . . . .

Тим, хто подібну щедрість має,
Я й присвятив замість статті
Цей фейлетон. Бо ще буває,
Буває ще таке в житті!

perec·ua.
perec·ua.

МИРОВА

(З НАТУРИ)

ОДНОГО зимового дня голова сільради Іван Тихонович Кваша і дільничний інспектор міліції Іван Миронович Пелюстка розмовляли про те, що тепер з хуліганством боротися легше, бо всяка така формалістика, тяганина і різні там дебати сторін непотрібні.

— Правильно зроблено, — підсумував Кваша. — Ось ти, дільничний Пелюстка, оформиш на місці справу, потім перекинеш її в суд, а суддя прикладе свою руку, і будь ласка: волосся з голови, а тачка в руки!

Саме в ці хвилини в кімнату ввалився Задирка. Не сказавши ні слова привіту, він кинувся до діда Карпа, який саме сидів у сільраді, і дав по ньому чергу з найбруднішої лайки, бо той, бачте, колись свідчив проти нього — Задирки.

Закінчивши висловлюватись, Задирка хотів ухопити телефонну трубку, щоб подзвонити в область «головному начальникові», але секретар Ліда трубку перехопила. Тоді п'яний і її нагородив такими словами, що бідна дівчина прожогом вибігла з кімнати.

Цього вже не могли стерпіти ні спокійний Кваша, ні витриманий Пелюстка. Кваша почав соромити Задирку, а Пелюстка повів розмову про шкідливість пиятики. Він доводив, що алкоголь може вбити не тільки людину, а й колгоспного бугая.

Задирка, щоб віддячити добрим людям, почав нагороджувати їх короткими, але такими дошкульними характеристиками, що Пелюстка примушений був взятися за перо і папір, а Кваша відчинив двері і запропонував вийти геть! Тоді Задирка став у войовничу позу і прогорланив:

— Ану спробуй, тронь! Сільрада не тільки твоя, а й моя! Якби я знав, що ти такий, то я за тебе не голосував би!

І на знак протесту схопив стілець і кинув у вікно. Шибки жалібно дзеньк-нули, а рама застогнала. Потім він схопив чорнильницю і жбурнув на стіну: стіна від чудернацьких плям стала схожою на топографічну карту.

Важко було передбачити фінал цієї події, якби на щастя не з'явився начальник Задирки — комірник колгоспу В'юн. Він тихенько сказав бешкетникові кілька слів, після чого той закліпав очима і мовчки побрів до дверей. В'юн, безнадійно розвівши руками, пішов слідом за ним.

Кваша і Пелюстка тільки перезирнулися. Але по хвилі вони жваво обговорювали інцидент. Було твердо вирішено зшити цього разу Задирці таку справу, щоб він до кінця днів своїх, при одній лише згадці про содіяне сьогодні, тіпався, як у лихоманці. Не відкладаючи у довгу шухляду, Пелюстка сів «шити».

На своєму віку Задирка хуліганив у різних місцях і при різних обставинах: на весіллях, на хрестинах, на іменинах, на базарі, на колгоспному току. Доводилося відбувати строки покарання, та виручали то заліки, то амністія. У сільраді ж він ще не хуліганив.

Не дивно, що вдосвіта наступного дня, коли голова Задирки почала дещо кумекати, він перекидався з боку на бік і важко сопів. А тут, як на зло, ще й жінка Маланка, стукаючи в печі рогачами, додавала свого:

— Убоїще! Посміховище! Дітей соромився б. Безсовісне твоє око!

При цих словах Задирку аж підкинуло на ліжкові і він вигукнув:

— Коли тобі зацілить?! Ось підведуся, так голови не дощитаєшся!

Справа в тому, що око він загубив не на ратному полі і не на фронті мирному, а в дні юності буйної, в одній із сутичок з парубками сусіднього села.

Коли жінка замовкла, Задирка перейшов на лагідніший тон:

— Ти понімай, що моє око дає тобі хліб-сіль та й ще дещо...

Це була істинна правда. Згублене око дозволяло йому крутитись в інвалідах (правда, невизнаних комісією) та обіймати легкі і теплі посади, хоч він і мав таку силу, що міг легко перекинути безтарку, навантажену пшеницею. Проте старші люди можуть засвідчити, що з часу організації колгоспу Задирка не тримав у руках ні вил, ні лопати.

Не встиг Задирка поснідати, як його викликали до сільради. Він швиденько зібрався й пішов, але не до сільради, а до свого начальника — комірника Пилипа Пилиповича В'юна.

В'юн зустрів Задирку посмішкою:

— Значить, вплутался в конфлікт?

— Виручайте! — благально вигукнув Задирка. — Як воно так трапилось — не втямлю. Пам'ятаю, як у кума Ониська снідав, у племінника Грицька — підкріплявся, у брата — обідав, у рябого Оксентія — закусив, а як попав у сільраду — убийте, не згадаю.

Але ж В'юн теж знав, що сказати:

— Якщо у вас така голова, що нічого не пам'ятає, то на ній обстрижуть рештки волосся. Сушіть сухарі і в дорогу: 15 діб забезпечено.

— Пилипе Пилиповичу! З ким біди не буває?!

В'юн, хоч і доводився Задирці прямим начальником, бо ж той був лише сторож при коморі, — але боявся свого підлеглого більше, ніж найгрізнішого ревізора. В руках сторожа Задирки всі карти: він знає про всі комбінації, ходи і лабіринти В'юна.

— Це діло треба розкумекати, — повагом сказав комірник. — Спробуємо, але не ручаюся...

...Сільрада. В'юн чемно привітався з Квашею і Пелюсткою, докладно розповів про підготовку насіння до сівби, а потім, неначе між іншим, кинув:

— Значить, учора знову начудотворив наш Захар Охрімович?

— На свою голову! — сердито буркнув Кваша.

— Так що мені доведеться на тих два тижні підшукати людину на його місце?

— О, ні, ні! — категорично заперечив Пелюстка. — Це діло не пустяк. Три роки забезпечено!

— Так-то воно так, — продовжував В'юн. — Ви, Іване Тихоновичу, кажете: «На свою голову...» Ні! І на голову своєї сім'ї, і на наші голови. Це ж ганьба для всіх нас, якщо у нас водяться ще такі люди.

— Досить йому з нас кров смоктати! — проголосив на найвищій ноті Кваша.

— Несправний елемент. Можна сказати, хуліганистий рецидив! — роз'яснив Пелюстка.

Тут В'юн повів таку собі розмову про складність людського життя, про всякі характери. Взяти цього ж самого Задирку: буває, що вип'є, навіть похуліганить, а як тверезий — душа чоловік. І робітник хороший, і гостинний хазяїн...

Після цих слів Кваша враз згадав, як у травні, коли вийшли всі «ресурси», а треба було відзначати іменини дружини, Задирка доставив йому на квартиру повну сулію цукрівки.

А Пелюстці прийшла на пам'ять неприємна історія. Рік тому, коли він був у командировці, Задирка привіз йому на квартиру лантух золотистих яблук — тих самих, що родять у колгоспному саду. Ох і вичитав же він тоді жінці! Але яблук не повернув. А треба було саме так і зробити, не мучила б тепер совість.

— Я з вами, Пилиповичу, згоден, — уже лагідніше почав Кваша. — Але служба не дружба.

І він провів у повітрі рукою горизонтальну лінію, ніби хотів цим показати, що питання вичерпане.

— Інтереси загальні треба ставити вище наших лічних, — додав Пелюстка.

— Хто з нас не грішний — хай кине камінь на грішного Задирку! — проголосив В'юн.

На якусь хвилину в кабінеті стало так тихо, що було чути шарудіння паперів у сусідній кімнаті, де працювала секретарка Ліда.

Тишу порушив Кваша. Він сказав:

— А ви, Пилиповичу, думаєте, що мені приємно кліпати перед районом за такі болячки проклятого минулого?

— Треба розуміти, що нашу роботу оцінюють не по кількості заведених справ, а якраз навпаки, — уточнив Пелюстка.

— От іменно, — підхопив В'юн. — Треба розправлятися з такими людьми місцевими силами.

Аж тут зайшов і Задирка. Він почав бити себе в груди, кляв самого себе, навіть сльозу пророни. Його ж дошкуляли зливою гарячих слів. Більше всіх старався В'юн.

Коли вийшли з сільради, В'юн, ніби між іншим, кинув Задирці:

— Просьба мур пробиває. Думаю, що наші труди...

— Що за балачка! — образився Задирка. — Чи я без понять?

Увечері, в світлиці у Задирки, за столом, заставленим так, що й курці ніде клюнути, обидві сторони вели наймирніші розмови. В'юн твердив, що дружба між «своїми хлопцями» — основа щасливого життя. Кваша запевняв, що немає більш широкого, гостинного і великодушного народу, ніж ми. Пелюстка авторитетно доводив, що роль органів міліції і юстиції на даному етапі не стільки каральна, скільки виховна.

Задирка довго мовчав, а потім, вибравши слушну хвилину, вставив:

— Воно правду сказано, що після нас — не буде нас...

Цей афоризм він підкріпив конкретним життєвим прикладом. Покійний агроном Паляниця десятою дорогою обминав і п'яниць і горілку, а помер у розквіті сил.

— Що з цього слєдує? — запитав Задирка, свердлячи всіх своїм єдиним оком. І сам же відповів:

— Гуляй, душа, поки жива!

Господиня хати Маланка Зосимівна припрошувала гостей і не стрималася, щоб не сказати про те, що багато розвелося тепер гоноровитих людей. Запрошували ж сьогодні і голову колгоспу, і бухгалтера, і секретарку Ліду — не прийшли...

Коли вміст пляшок поменшав наполовину, В'юн затягнув: «Де згода в сімействі...»

О. КУКАЛО.

с. Антоніни,
Хмельницької області.

НА КУКУРУДЗЯНОМУ ПОЛІ.

Мал. А. СВИНЦОВА

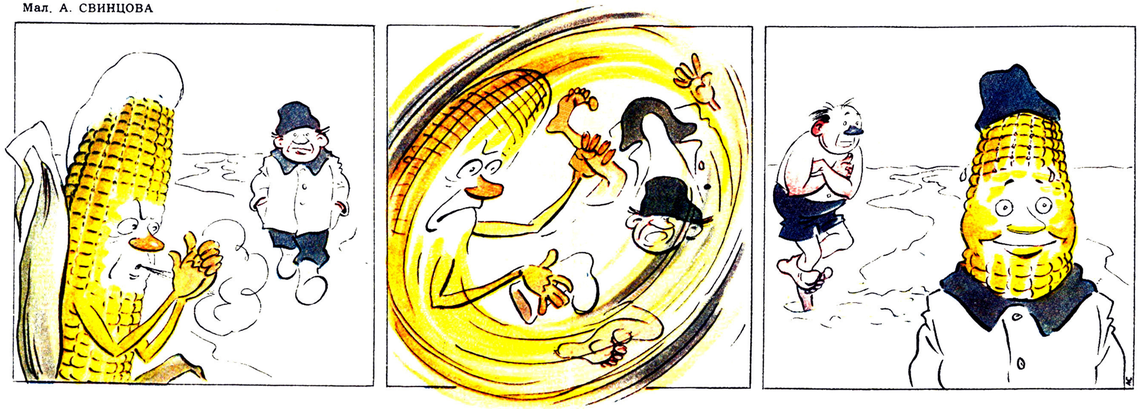

Знайшла вихід.

ДОБРИЙ ДЯДЯ

Бувають випадки, коли на поруки беруть небезпечних злочинців.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

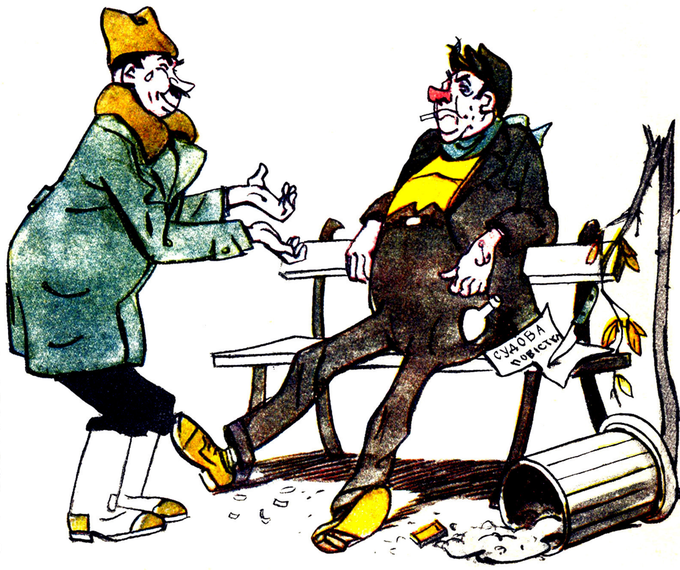

— Іди, іди, дорогий, до дядька на поруки.

АЖ МОЛЯТЬСЯ НА НЬОГО...

Історія не залишила нам ніяких слідів про те, де жила ота бабуся, яка ставила свічки і богові, і чортові, міркуючи, що всюди треба приятеля мати.

Є припущення, що ця бабуся ще живе. Більше того — зараз вона в розквіті сил і займає посаду завмагу.

Прізвище її Грищенко. Завідує вона магазином № 26 у місті Овручі на Житомирщині. Жваво вона там торгує!

Одержала, наприклад, 479 метрів шифону. Треба його продавати. Але — по якій ціні? Правда, ціна вказана у накладній, та хіба ж отак сліпо іти за тією накладною? Грищенко глибоко обміркувала справу і прийшла до висновку, що ціну можна підвищити на два карбованці за метр.

На цю нечисту справу наскочив громадський контроль і склав відповідного акта. Грищенко ласкаво запитала представників:

— А куди ви пошлете того акта?

— В Олевськ, — відповіли їй, — начальникові відділу управління робітничого постачання «Головлісзагу». Самому Любарському Мойсею Ісааковичу.

— Що ж, посилайте... — смиренно сказала Грищенко і загадково посміхнулась...

Сміється вона й зараз, перебуваючи на тій же посаді, бо Любарський акта одержав і негайно вжив заходів: заховав документа подалі від людських очей.

Мойсею Ісааковичу не вперше мати діло з такими неприємними папірцями. Він знає, що з ними робити!

Надійшов якось до нього акт про те, що завмаг Лазукін завищив ціну на тюль. По три карбованці на кожен метр накинув. Люди, які викрили шахрая, полічили, що Лазукін хапонув на цій операції 7500 карбованців.

Ніде правди діти — Любарський дуже тоді розгнівався.

— Треба дати по руках! — вигукнув він і викликав завмага до себе.

Кажуть, Любарський та Лазукін справді вдарили один одному по руках і розійшлися красиво. Так красиво, що слідів про цю краліжку не залишилося навіть у слідчих органах.

Якось влип завідуючий магазином № 4 Рудницький. Склав він фіктивного акта на 1080 карбованців. Той акт аж пищав, щоб його передали слідчим органам, а Любарський, глянувши на нього, тільки рукою махнув:

— Ет, дрібниця...

І своєю резолюцією ствердив фальшивку до оплати.

Розуміється, що Рудницький дуже з цього вдоволений. Він каже:

— Всюди треба приятеля мати...

І не один він так каже. Не один він радий, що має Любарського за начальника. Всі хапуги на нього моляться!

С. СИЗОНЕНКО.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИЙ РОМАНС

У деяких колгоспах недостатньо використовують коней на господарських роботах.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

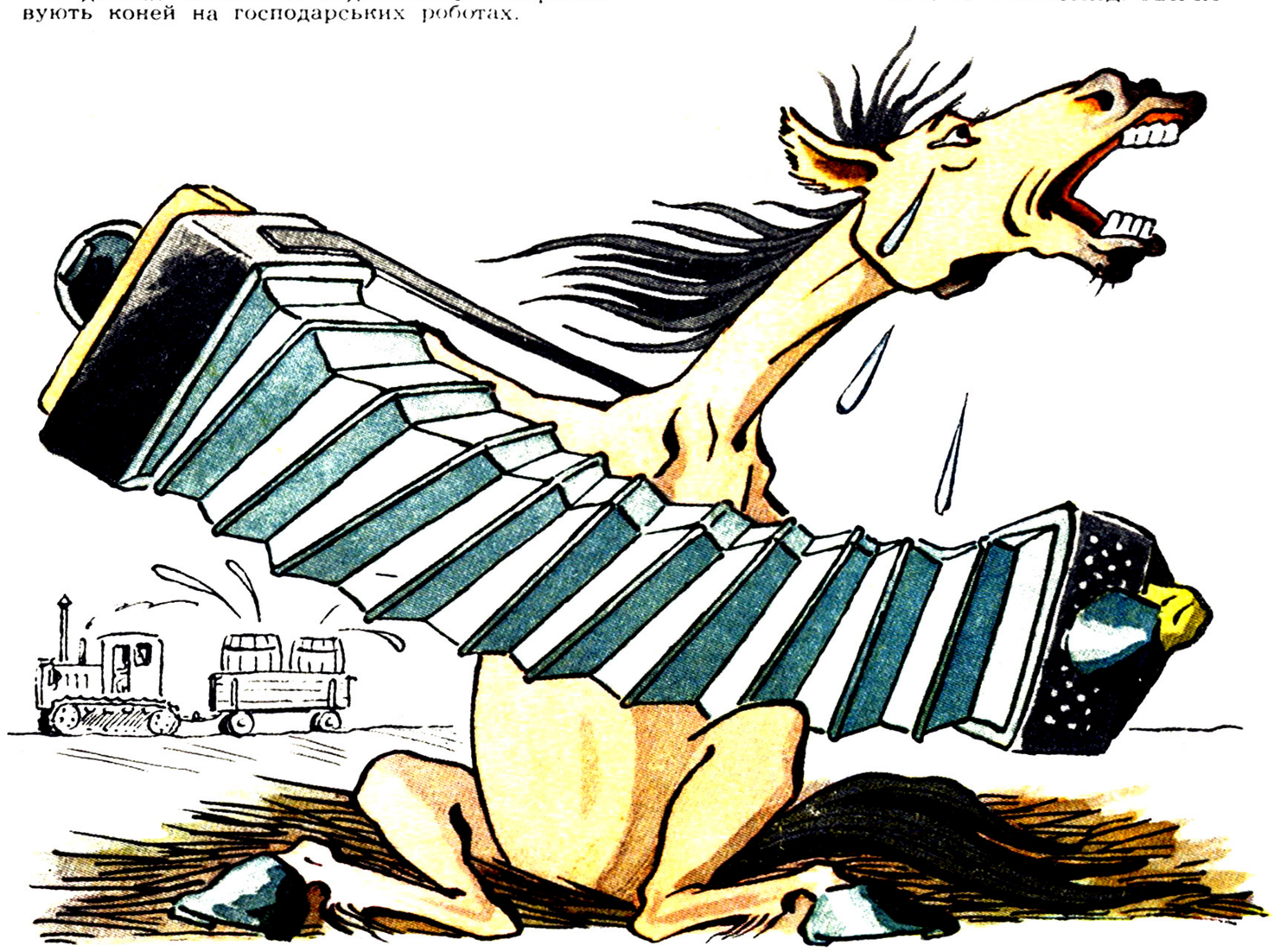

«Позабыт, позаброшен...»

ДОБРЕ ЧИ НЕ ДУЖЕ?

У Микулинцях будують новий чотириквартирний будинок. Це по вул. 8 Березня, під № 29.

— Дуже добре! — скаже читач.

Добре, та не зовсім.

Виходи з нового будинку упираються в сусідній будинок: буде так, що новоселам ні заїхать, ні під'їхать, ні назад вертати.

— Як же це ви так химерно проектували? — запитали ми працівників проектно-кошторисного бюро при відділі комунального господарства Тернопільського облвиконкому. — А якщо комусь заманеться шафу чи диван занести в квартиру? Як це зробити? Через димар?

— Ну, це вже дрібниці, — відрізала автор проекту т. Куб'як. — Та й що ви від нас вимагаєте? Ми ж проектували не нове будівництво, а хап... пробачте, капремонт!

— Який же це ремонт, коли старе руйнують, а нове з фундаменту починають?

— Та ви що, з Марса впали?! — з усіх боків загули проектувальники. — Грошей на нове будівництво не так легко добитись. Отож районні керівники під виглядом ремонту старого будують нове. Одним словом — хапають...

Методом отих хап-ремонтів лише за один рік в Тернопільській області збудовано більше 300 будиночків загальною площею щось на 25 тисяч квадратних метрів. Жахнули на це діло 15 мільйонів карбованців!

А якість? В отих же Микулинцях з восьми будинків, відремонтованих під неослабним керівництвом начальника рембуддільниці т. Різниченка і вже давно заселених, досі не прийнято жодного, бо там — тьма-тьмуща недоробок.

Та й не лише ж у Микулинцях отаке. У Козовій, Кременці та інших райцентрах керівники беруть на капремонт... руїни, аби тільки з чорного ходу залізти в державну кишеню, аби самих себе ошукати.

А завідуючий обласним відділом комунального господарства т. Лапенков, як той страус,— голову під крило, щоб нічого не бачити.

І. ЯКУШКІН.

СОБАКА

Раз заманулося Шпаку
Корить Барбоса-ледаря, що зранку
В годину літню біля ганку
Лежав у затишнім кутку:
— Послухай, милий мій сусіде!
Щодня лежиш ти в холодку,
Тоді як у ці дні завсіди
І миттю кожний дорожить...
Не буде ж вічно сонце гріти,
А в кожного — родина, діти.
Ніхто в цю пору не лежить,
Лиш ти, Барбосе, розімлілий...
— Ах! — позіхнув Барбос. — Та я...
Я ж холостяк закоренілий.
Звідкіль у мене та сім'я?
— Стривай, стривай, а діти в Шави?
— Ну, то вже Шавчині і справи.
— А в Жучки діти?
— Справа не моя.
— А Мушчині!..
— Мені він дорікає!
Та як ти, бовдуре, посмів!
Начхать мені, що Мушка діток має!
— Чекай, чекай! Тепер я зрозумів:
Собака ж батьком не буває...

Коли хто дума, що брешу,
То я в моралі заявляю,
Що й між людей таких барбосів покажу.

В. КОРБАН.
Переклав з білоруської
Ів. ПУЧКО.

●

ВЕЛИКЕ ЦАБЕ

«Коли закінчать міст через ріку? —
В газеті раз районній написали,—
Лежать матеріали на піску,
І гроші є. Та тільки діла мало».
...В чеканні місяць не один пройшов,
Газета вдруге з тим же виступає.
Мовчить райрада...
Дні минають знов.
Газета — втретє... Наслідків немає.
— Та доки ж можна! Тут замало слів! —
Читаючи, обурюються люди, —
Чом голова райради онімів?
Газету ж цю розвішано усюди!
Чи він не бачить? На очах іржа?

Та ні, скажу,
Він зір нормальний має,
Але таким цабе себе вважа,
Що вже газет районних не читає.

Ю. СТАДНИЧЕНКО.

СЕРЕД ХИЖАКІВ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

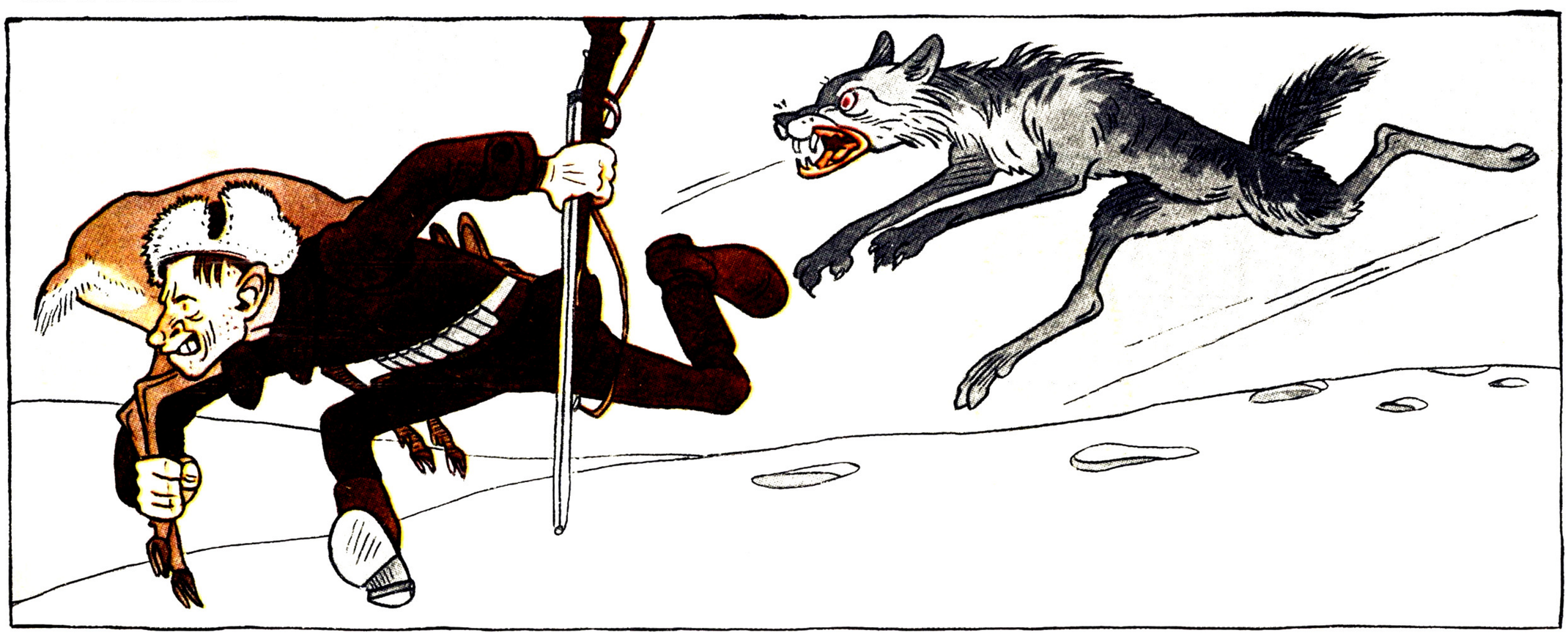

— Віддай мою здобич!

Олівець

(БАЙКА)

В артілі «Олівець»
Дав пропозицію якийсь знавець.
Глибока суть її ховалась в тому,
Що, як відомо,
Всі олівці
Обов'язково мають два кінці, —
Один з них потрапляє на сміття,
Коли кінчає олівець життя.
«Так на́що ж в цей кінець і грифель
закладати?
Без на́чинки його робити слід,
Цим заощадимо графіт!»
Рішили: пропозицію прийняти,
А автора її — преміювати.
Минає час... І ось якийсь мудрець
Спитав: «Навіщо нам без грифеля кінець?!.
Відрізати його до біса!
Це ж скільки заощадим лісу!»

Розглянули...
Схвалили...
Заплатили...
(Звичайно, не рубля й не п'ятака!)

А користь з пропозицій тих яка?..

О. ЩЕГЛОВИТОВ.

м. Харків.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

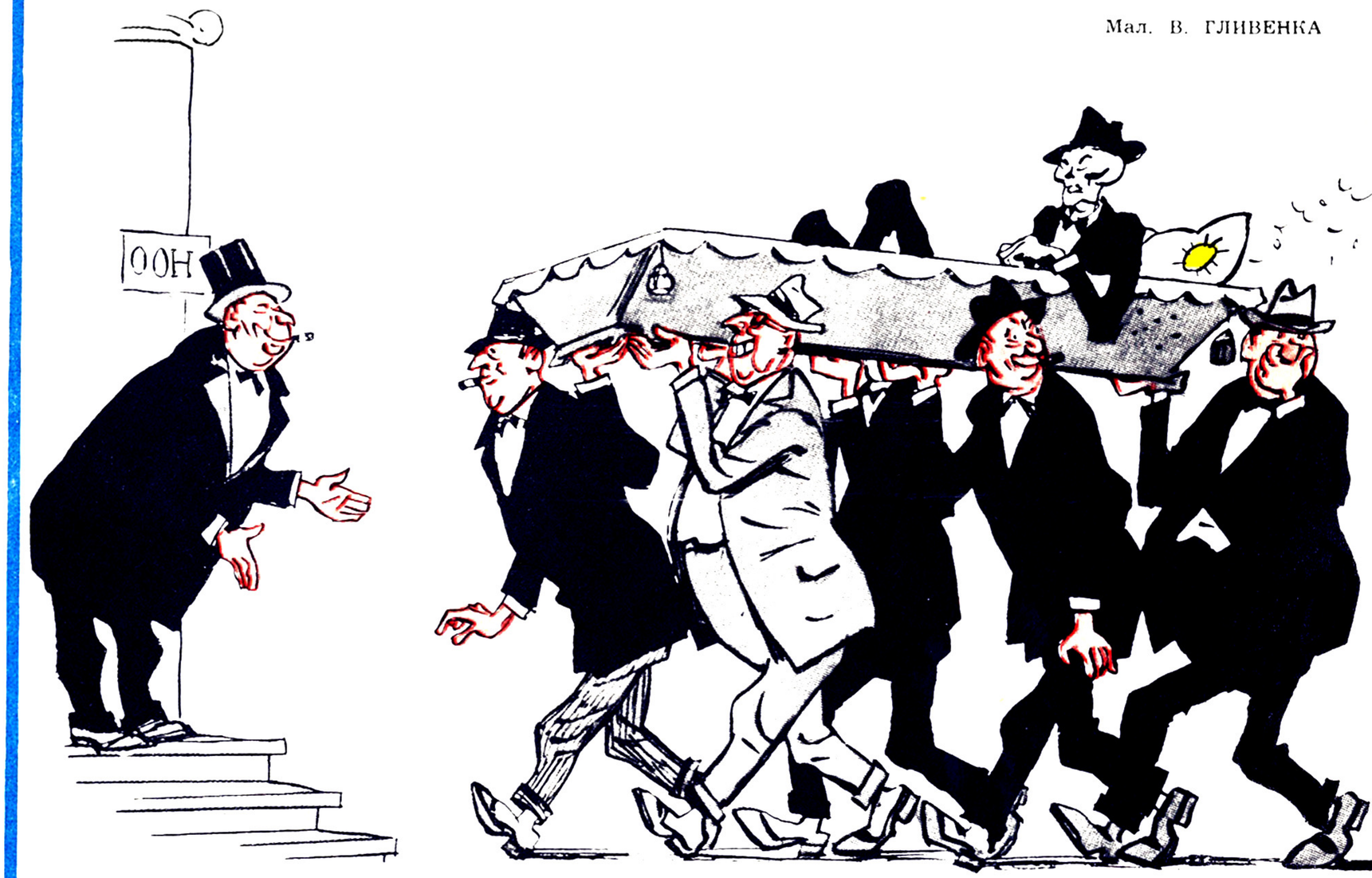

Делегат Чан Кай-ші прибув на засідання ООН.

●

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

РИЦАРІ РИБ'ЯЧОГО ЖИРУ

У Сполучених Штатах кричать про епохальне відкриття американських учених: знайдено дивний захист від радіоактивного випромінювання. Американська преса аж захлинається, розписуючи новий препарат.

Риб'ячий жир має врятувати людство!

Американські учені повідомили, що вони тримали під радіоактивним випромінюванням десяток білих мишей. Виявилось, що ті з мишей, яким напередодні досліду дали риб'ячого жиру, пережили «неожирених» мишей аж на цілих три дні. А одна миша цілий тиждень протрималася!

А як зраділи американські фабриканти, які виробляють риб'ячий жир!

Вони відразу ж повідомили, що жертвують добрячу суму доларів на дальші дослідження в галузі риб'ячожирової науки.

Фабриканти вже заходилися по-новому рекламувати свій товар. Замість старих неонових написів з банальним текстом: «Годуйте своїх дітей риб'ячим жиром, і вони виростуть здоровими!» виготовляються нові, щось на зразок: «Вживайте риб'ячий жир і не бійтеся атомної бомби!»

Отак американські бізнесмени, розпалюючи атомний психоз, казяться з того риб'ячого жиру та, жиріючи, кишені свої доларами набивають.

ЯК У ГІТЛЕРА!

Члени американської націстської партії, які звили кубло у Вашінгтоні, довгий час переживали великі труднощі. І партія є, і програму вже склали, а от гімну немає.

Керівник американських фашистів Роквел прямо в розпач ударився.

Найзаповзятіші націсти заходилися складати той гімн, але їх спіткала невдача.

Зібралися всі, послухали та й забракували.

Знову — немає гімну.

І тут комусь із послідовників Гітлера прийшла в голову щаслива ідея.

Навіщо сушити мозок складанням нових пісень, коли залишився великий вибір із гітлерівської спадщини?

Не довго вибирали. Взяли відому пісню німецьких фашистів «Хорст Вессель».

А й справді: взяли неофашисти гітлерівську розбійницьку програму, то чому ж не заспівати й «Хорста Весселя»?

Мал. Л. КАПЛАНА

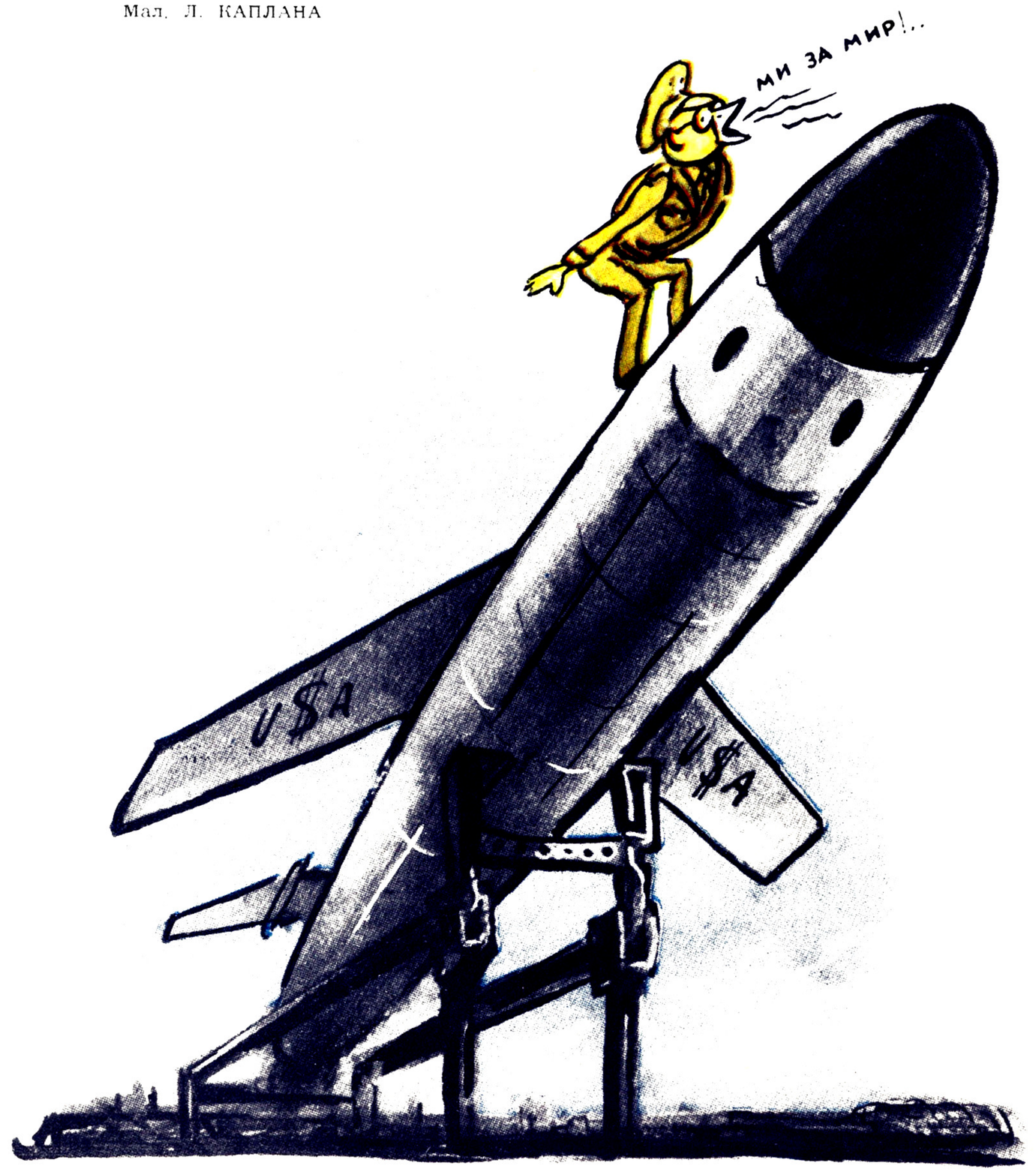

Соловей-розбійник.

Вінегрет з перцем

НА БІБЛІЙНІ ТЕМИ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— От тобі й дівоча вірність! Трьом призначив побачення, і жодна не прийшла...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Вигнання з раю.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

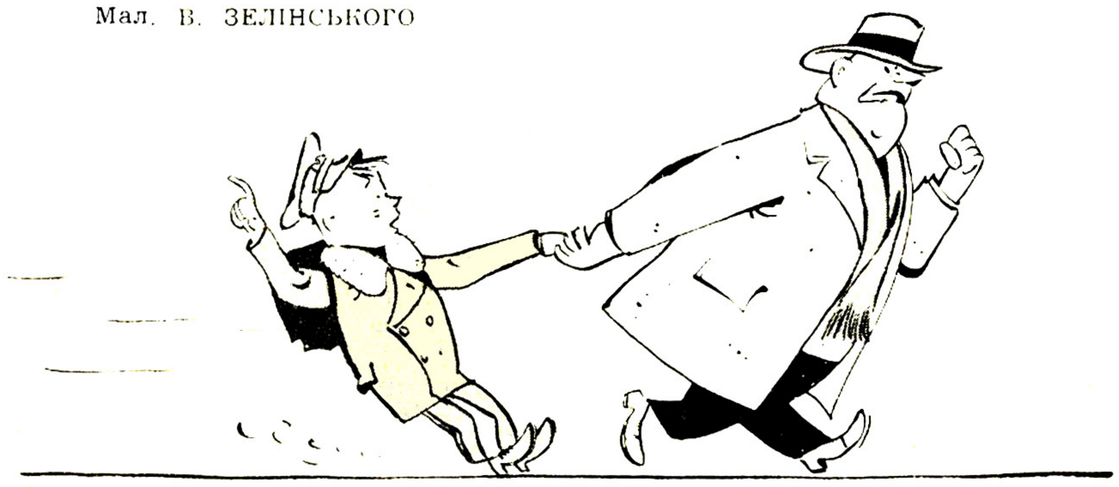

— Ось я покажу директорові школи, як тобі погані оцінки ставити!
— Тату, ти не в той бік ідеш!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

«Не бачила миленького аж три вечорочки...»

Мал. К. ЗАРУБИ

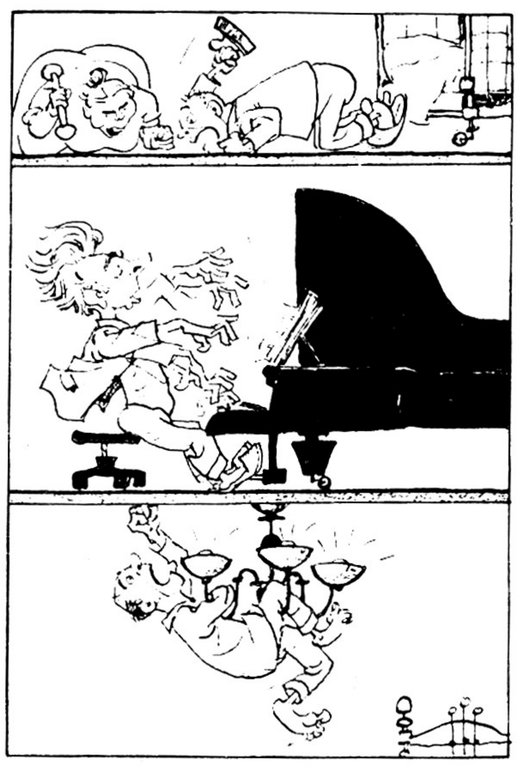

Соната.

Народні усмішки

КОЛИ ХОЛОДНО

— Грицю! Тобі не холодно?
— А коли холодно, то що?
— То трусись.

ДОБРЕ ТОРГУВАЛОСЬ

— Чого це ти такий сумний?
— Каструлями торгував...
— А зараз куди йдеш?
— Іду з родичами прощатись: завтра буду утюгами торгувати.

НЕ РОЗГУБИВСЯ

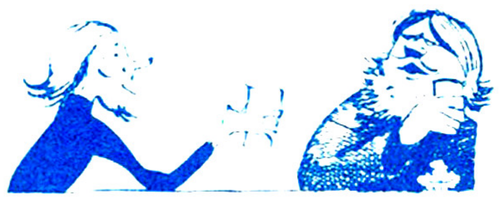

У попа зібралася «кумпанія». От піп розливає горілку у чарки, та всім недоливає. А свою чарку піп налив повну.

— Ой! — скрикнув він, начебто зробив це ненароком.

Всі скоса поглядають, та мовчать. Лише один дяк не розгубився.

— Батюшко, — сказав він, підсовуючи свою чарку, — «ойкніть» і сюди!

Подав Б. МИРОНЕНКО
з м. Таганрога, Ростовської області.

ДОБРИЙ СОБАКА

— У мене був такий собака, що чесну людину пізнає і не зачепить, а злодія відразу роздере!
— Добрий собака!
— Але я його продав.
— Чому?
— Бо вже й на мене почав кидатися.

СОН

Жінка. — Ох, я вже не засну! Мені снилося, що в кімнаті — миша.

Чоловік. — То нехай тобі досниться ще й кіт, і спи спокійно далі.

Повідомив О. В. МАРТИН
з м. Снятина, Станіславської області.

УМОВИВ

Іде якось п'яний чоловік і минає свою хату.

За ним біжить жінка, умовляє його повернутися додому. А чоловік собі йде далі й не звертає на жінку ніякісінької уваги. Аж тут назустріч кум. Жінка просить кума:

— Допоможіть завернути чоловіка додому.

— Зараз, — каже він. І, підійшовши до свого кума, каже йому:

— Василю, ти чого не слухаєш жінки?.. Жінки слухай, а свій розум май! Куди направився, туди і йди.

Повідомив І. ГОНТАР
з м. Києва.

БРЕХУН ТА ПІДБРЕХАЧ

Іде дядько понад рікою, вгледів хлопця-рибалку та й питає його:

— Ти не бачив, тут не плив камінь по воді, бо в нас млина розірвало.

— Бачив,— каже хлопець,— плив камінь по воді, ще й собака на ньому сидів і муку лизав.

ПОМІТИЛА

Міліціонер. — Тітко, ви помітили серію машини, на котрій ви забули свої речі?

Тітка. — Помітила. Один стояв руки розставив, а другий в боки взявся, значить, ТФ.

Подав Г. А. МАСЛОВСЬКИЙ
з с. Дружелюбівки, Добровеличківського району, Кіровоградської області.

«БІДНИЙ АНДРІЙ...»

Один аматорський драматичний гурток вирішив поставити п'єсу за твором М. В. Гоголя «Тарас Бульба».

Настав день спектаклю. Народу в клубі зібралось повно.

В одному з актів вистави виходить Тарас Бульба на сцену і веде таку мову з сином Андрієм:

— ...Я тебе породив, я тебе і вб'ю. — Виймає пістоля і націлюється на Андрія.

У цей час за сценою повинні були зробити холостий постріл з рушниці. Але чомусь не вистрелили.

Тарас не розгубився. Він засунув пістоля за пояс і сказав:

— Я тебе, Андрію, розстрілювати не буду, а зарубаю шаблею.

Тільки замірився на Андрія шаблюкою, як за сценою почувся постріл. Андрій постояв трохи і впав. Тарас підійшов до нього і сказав:

— Бідний Андрій, з переляку вмер.

Повідомив Т. С. АПОСТОЛ
з м. Олександрії, Кіровоградської області.

ПОЛЕГШАЛО

Захворіла одна жінка і пішла до знахарки лікуватись. Знахарка поклала їй на голову важку мідну миску. Через деякий час зняла миску та й питає:

— А що — полегшало?

— Полегшало, полегшало, — відповіла радісно жінка, — зовсім легко стало.

Повідомив С. Р. МІСЮРЕВИЧ
з с. Моквин, Березнівського району, Ровенської області.

ВИКРУТИЛАСЯ...

Якось розрізав чоловік за обідом хлібину. Зирк, а в ній устілка лежить. Справжнісінька устілка з його старих чобіт.

Він до дружини і давай їй дорікати.

— Ти що, жінко, з глузду з'їхала, що хліб з устілками почала пекти.

А дружина в нього була така завихриста, що завжди з будь-якого становища вискочить. Почала вона викручуватись:

— Ой, чоловіче, повір мені на слові. Я ж борошно і решетила, і ситила... То ти, мабуть, устілку загубив ще тоді, як молотив пшеницю на току!..

Повідомив І. Г. ШУСТВАЛЬ
з с. Портнівки, Полтавської області.

ПРИСЛІВ'Я

Дурня хрести, а він каже пусти.

—

Великий, як лоза, а дурний, як коза.

—

Іж, Мартине, то мати ще підкине.

—

Посип сіллю, то й редька солодшою стане.

Повідомив В. ЯЦЮК — учень 8 класу з с. Новородчиця, Острозького району, Ровенської області.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Йому чужа сорочка — ближче...

СПІРКИ ПРО ДВІ ДІРКИ

Дуже ініціативні спеціалісти працюють у будівельно-монтажному управлінні № 1 м. Ялти.

Довго вони думали-гадали, куди з своєю пробивною ініціативою націлитися. І вирішили аж під землю з нею пробитися.

У пансіонаті «Марат» з водою здавна було скупувато. А цього року ще сухіше в «Мараті» стало.

— Буде вам вода! — заявили начальник БМУ-1 т. Юрков і його заступник т. Сахаров.

Знайшли вони субпідрядника в особі Кримської станції по боротьбі з зсувами і доручили йому в «Мараті» свердловини пробивати.

Пробив субпідрядник дві дірки.

Перекачали будівельники субпідрядникові 56 тисяч карбованців і заспокоїлися.

А з двох отих дірок ні однієї краплі води не капнуло, бо самі ініціатори водопостачання дали такі насоси, що в труби не влазять, воду не качають.

І почалися між організаціями спірки про дві дірки: хто так мудро проектував, хто так хвацько дірки пробивав, а хто ж роботу до пуття буде доводити?

Сидять тепер керівники і по телефону солоні слова перекачують. З пустого в порожнє...

К. ЛЕМІШ.

Шановний Перче!

Як тільки почуєш пісню «Якби мені не ночки та не перелази», так і знай, що це співають шахтарі шахти № 67 тресту «Свердловвугілля» (Луганська обл.). Співають, чи то на зміну йдучи, чи додому повертаючись.

Від селища до шахти — три кілометри. Щоб робітники змогли скоріше цю відстань подолати, збудували дорогу, на яку витратили близько одного мільйона карбованців.

І все ж таки доводиться робітникам маршрувати по пилюці або місити грязюку, бо дорога перетинається залізничною колією, а залізничники закрили переїзд.

Отож, хочеш — не хочеш, а затягнеш про ночки та перелази.

ЛАРІН, МАСЛОВ та інші шахтарі.

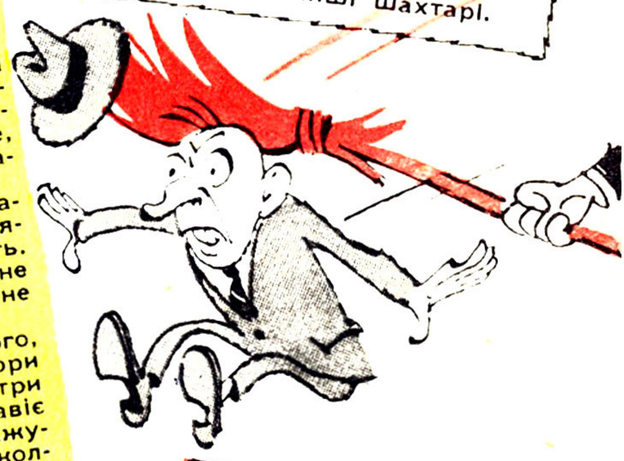

Щось сталося з очима Петра Івановича Гострохоспу — голови колгоспу ім. Орджонікідзе, Великобагачанського району. Недобачає він.

На його очах вивантажують жом прямо в грязюку, а він — не бачить. Корови цей жом їсти не хочуть, а він цього не помічає.

Не помічає він і того, що біля самої контори колгоспу ось уже три роки стоїть та іржавіє новий буряконавантажувач, а колгоспники і колгоспниці щороку вантажать буряки на машини вручну.

Нічого цього голова колгоспу не бачить, а чим йому зарадити — не знаємо.

Може, Перче, протерти йому очі твоєю мітлою? Може, після цього він прозріє?!

В. ХОМЕНКО.

Полтавська область.

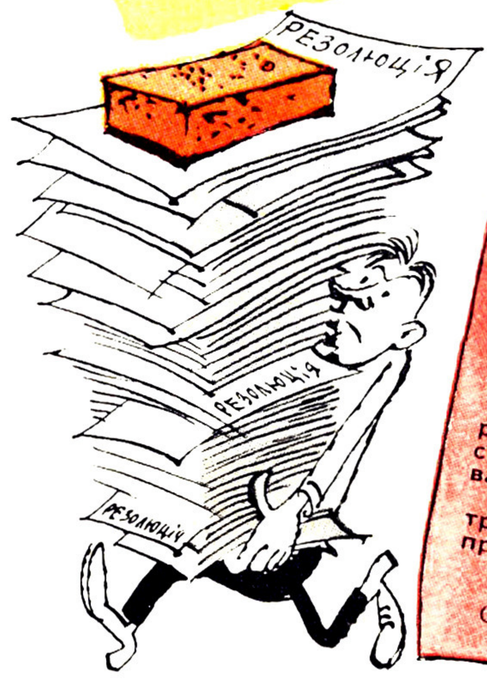

Ти, мабуть, не знаєш, скільки треба зібрати резолюцій, щоб одержати сто штук цегли. Розкажемо.

Рожнятівським центральним ремонтно-механічним майстерням треба було роздобути сто динасових цеглин для футеровки електропечі. До зарізу цегла потрібна була!

Звернулися ми до Львівського раднаргоспу з просьбою відпустити нам оту саму динасову. Там нас ласкаво вислухали і направили на завод «Автонавантажувач». Тут і почалося.

Чотири дні ходили ми по заводу та збирали резолюції. Чого тільки на нашому папірці не понаписували! Ось зразки: «На ваше усмотрение», «Ваши соображения», «Оформить отпуск», «По оплате» і т. д.

На кожну цеглину по резолюції!

Отакий, Перче, стиль роботи у керівників Львівського заводу «Автонавантажувач».

Цеглою гнати з заводу треба того, хто цей стиль придумав...

ПОНОМАРЕНКО, директор ЦРММ.

Станіславська область.

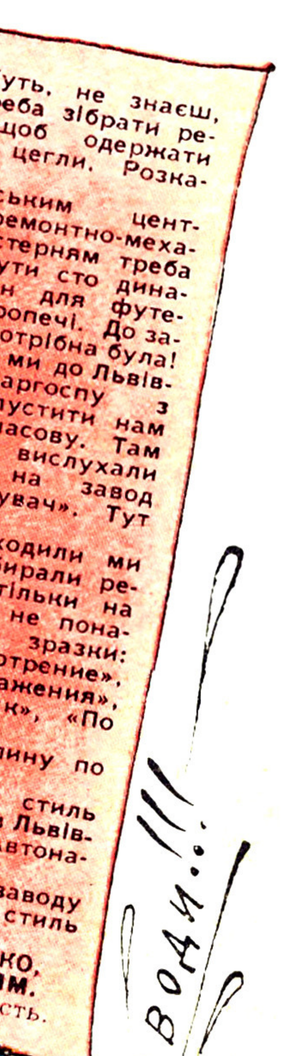

Хто не мріє у вільну годину посидіти біля річки з вудочкою?! Ходили і ми раніше на річку Берестову в урочище Чисте. Сядеш, бувало, на лужку-бережку, закинеш вудку і — ловись, рибка, велика й маленька!

Бувало!.. А цієї осені прийшли ми на старе облюбоване місце, дивимось туди, дивимось сюди — нема води. Лишився тільки струмок малюсінький, сухі водорості та мертва рибка.

А де ж Берестова річка ділась? Виявляється, що Ланнівський цукрозавод, Полтавського наргоспу, висмоктав насосами усеньку воду, щоб заповнити свої почищені ставки.

Звичайно, заводові вода потрібна, але ж усе можна було передбачити та й зробити так, щоб і ставки були з водою, і річка текла.

Держава видає закони про охорону природи. А керівники Ланнівського цукрозаводу примудрилися з живої природи мертву зробити.

Мудрі хазяїни!

О. РУДЕНКО, Г. ХВОРОСТИНКО, Б. ШАПОШНИКОВ, В. ЗОЛОТУХІН, О. МИХАЙЛЕНКО.

Красноградський район, Харківської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі шахтарів з м. Ірміне, Луганської області, («Перець» № 12) повідомлялося, що на вулиці Тупиковій немає водопроводу, і жителям доводиться здалека носити воду.

Як повідомив заступник голови Луганського облвиконкому т. Шепілов, вулиця Тупикова зараз забезпечена водою.

★ Про тих, хто нівечить зелені насадження в місті Ялті, писалося у фейлетоні «І хто ж це робить?» (№ 12 журналу).

Голова виконкому Кримської облради т. Дружинін повідомив, що Ялтинська міськрада вжила заходів для збереження насаджень. Стоянка автомашин в кипарисовому саду суворо заборонена. Усі дерева, що були обгороджені сараями, звільнені «з полону».

★ У тому ж номері журналу, у фейлетоні «Хоч безтолково, але готово» було піддано критиці інститут «Укрдіпролісгосппрому», який виготував для Міжгірського лісокомбінату проект будівництва лісовозної дороги, взяв за це гроші, а потім дав висновок, що будувати дорогу недоцільно і економічно невигідно.

Наказом по Головному управлінню лісового господарства і лісозаготівель при Раді Міністрів УРСР головному інженеру проекту Шевченкові П. З. оголошено догану, а директору «Укрдіпролісгосппрому» Власенкові Е. О. та головному інженерові Шестопалову О. І. вказано на недостатній контроль за виготовленням проекту.

★ У № 13 журналу, у фейлетоні «Терпіть! Кріпіться!» писалося про те, що інститути удосконалення вчителів у м. Полтаві та м. Житомирі не забезпечені пристойними приміщеннями.

Секретар Полтавського обкому КП України т. Кириченко повідомив, що інституту надано нове приміщення, в якому можна забезпечити нормальні умови для роботи колективу.

Житомирський обком КП України повідомив, що приміщення, яке раніше належало інститутові, на початку 1961 року повністю буде звільнено.

★ «Сім баб — сім рад, а дитя безпупе» — так звався фейлетон, у якому критикувалася робота Станіславської сільськогосподарської дослідної станції («Перець» № 14).

Міністерство сільського господарства УРСР повідомило, що наведені у фейлетоні факти відповідають дійсності. Спеціальна бригада обстежила роботу станції і разом з дирекцією, парторганізацією та профорганізацією усунула частину недоліків і розробила заходи по дальшому поліпшенню роботи. Директорові станції Гопанюкові В. М. та його заступникові Бихуну В. В. запропоновано переїхати з м. Коломиї на територію станції.

★ Щоб закінчити прокладання каналізації на Заложцівському маслозаводі (Тернопільська область) не вистачало 300 погонних метрів керамічних труб. Тяганина з виділенням цих труб тривала майже рік. Саме про це і писалося у замітці «Без місяця — рік» (№ 16 журналу).

Після виступу Перця труби Заложцівському маслозаводові виділені, а на винних у створенні тяганини накладено адміністративні стягнення.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 23 (442) (на украинском языке). Підписано до друку 21. XI. 1960 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 23856. Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 6859. Тираж 250 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejournal.com

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

ЯК ДАРМОЇДИ УЯВЛЯЮТЬ СОБІ КОМУНІЗМ